

Ad augmentum charitatis augentur virtutes infusæ, et quare. vii, 442, n. 5.
 Augmentum charitatis merentur justi bonis operibus, et non solum vitam æternam. vii, 443, n. 7.
 Charitatis augmentum merentur actus aliarum virtutum, si imperentur a charitate. vii, 443, n. 7.
 Charitatis augmentum, quod merentur actus remissi, non statim datur, sed quando per actum ferventiorum homo se disposuerit. vii, 449, n. 3.
 Ad hoc autem augmentum se disponit homo per actum ferventiorum dilectionis, et per conatum ad charitatis profectum. vii, 449, n. 3; 454, n. 17.
 Iste autem actus ferventior elicitur in alia vita. vii, 262, n. 25.
 Caritas potest diminui a Deo per subtractionem concursus. vii, 277, n. 29.
 Non tamen diminuitur de facto a Deo sine culpa hominis. vii, 277, n. 29.
 Non diminuitur autem, nec physice, nec moraliter per peccatum veniale. vii, 278, n. 30.
 Caritas habet ordinem in objectis dirigendis, non quasi ordinans, sed quasi ordinata. vii, 743, n. 10.
 Caritas eminentiori modo reddit hominem sanctum quam religio. vii, 717, n. 14.
 Caritas qua diligitur Deus, et proximus est una virtus. vii, 671, n. 16.

CHERUBIM.

Cherubim in alios Angelos influunt perfectionem scientiæ, non tamen beatæ, in scientia autem beata exceduntur a Seraphim. v, 238, n. 34.

CHIRURGUS.

Chirurgus in curatione infirmorum quomodo debeat se gerere in formanda conscientia. v, 185, n. 33.

CHOLERA.

Cholera inter omnes humores facilius movetur, ad quod sequitur ira, et sic cholericus facilius irascuntur. vi, 231, n. 2.

CHRISTUS.

Christus plura fecit miracula solo imperio, aut verbo, vel visu quod est proprium Dei, qui dixit et facta sunt; sicut imperando ventis cessavit tempestas, et imperando leproso mundatus est, et imperando febrim dimisit socrum Simonis. i, 405, n. 33.
 Christus venit ut Deus salvator, et satisfaciens pro peccatis, et consequenter ut patiens et subjectus opprobriis et doloribus. i, 408, n. 38.
 Christus non debuit venire in manifestatione gloriæ, quia si cognovissent nunquam Dominum gloriæ crucifixissent. i, 408, n. 38.
 Non conveniebat Christo quod ostenderet gloriam suam, si veniebat ad satisfaciendum pro peccatis. i, 408, n. 38.
 Maxima gratia et liberalitas Dei Christi in hoc enituit, ut egenus fieret propter nos in assumpta natura. i, 408, n. 38.
 Christus debuit docere abjectionem, et contemptum omnis gloriæ temporalis, quæ valde impedit assecutionem æternæ, cum temporalia spiritalibus contrariarentur. i, 408, n. 38.
 In hoc maxime constabit antichristum et omnes qui ex eo sunt falsa docere, quia maxime inhiant vanitati et gloriæ temporalis, et sic non nos, ut Christus, ad æterna dirigunt. i, 408, n. 38.
 Tota cum Judæis controversia, ex illo unico puncto dependet, an Christus in lege promissus venerit, et sit illa singularis persona quæ dicitur Jesus filius Mariæ. i, 411, n. 3.
 Lex antiqua per Moysen data debuit finire in Christo. i, 411, n. 3.
 Regnum Christi seu Messiæ non erat futurum in sola gente Judæorum, sed in omni terra, nec delicias et divitias æternas promittebat, sed cœlestes et per mortem suam acquirendas. i, 411, n. 3.
 Testimonia contra Judæos sunt in triplici genere: primo, quæ promittunt Christum absolute venturum, non designando tempus neque circumstantias; secundo, sunt quæ designant tempus licet non diem, neque horam determinate; tertio, sunt quæ tales circumstantias designant, quod non nisi illi singulari personæ filio Mariæ convenire possunt. i, 412, n. 4.
 Promissus est Christus venturus in libris Moysi, in psalmis et in prophetis, ut ipse Jesus dixit in Luca evangelio. i, 412, n. 5.
 Judæi dicunt quod revera Christus fuit promissus in lege, sed sub ea conditione si non obstarent peccata populi. i, 413, n. 6.

De Christo venturo facta fuit promissio absolute, non conditionate. i, 413, n. 6.
 De tempore adventus Christi duo testimonia constant ex Scriptura. Primum, non venisse Christum immediate post captivitatem Babylonicam: secundum, non venturum post totalem destructionem templi et reipublicæ Judæorum. i, 412, n. 4, 7.
 De adventu Christi loca Scripturæ famosiora. i, 414, n. 8.
 Christus fuisse verum Messiam constat ex eo quod in eo impleta sunt omnia quæ de vero Messia dicta sunt. i, 419, n. 17.
 Modus vitæ et mortis, qui de Christo vero Messia a prophetis prædictum fuit, completus omnino fuit in Jesu filio Mariæ. i, 420, n. 18.
 Testimonia Scripturæ quæ hoc probant. i, 420, n. 18.
 Non fuit prædictum de Christo quod sederet super regnum terrenum David, quia David solum regnavit in Judæa et Palæstina, sed quod Messias esset regnator super omnes gentes et totum orbem. i, 422, n. 21.
 Christus non sedit super regnum David si accipiatur materialiter et determinate pro terreno regno, sed spiritualiter scilicet pro regno spiritali in vera fide et religione, sicut floruit tempore David. i, 422, n. 21.
 Ad regnum istud spirituale pertinet quod Christus sit pater futuri sæculi. i, 422, n. 21.
 Cur regnum spirituale Christi vocetur regnum David. i, 422, n. 21.
 Quomodo ille locus Davidis Psalmi xci: *Senectus mea in senecta uberi debeat intelligi*, expenditur. i, 422, n. 22.
 An defecerit sceptrum de Juda, eo tempore quo natus est Christus. i, 424, n. 24.
 An tempore Herodis sceptrum de Juda defecerit. i, 424, n. 25.
 Septimo anno Christi Herodes mortuus est. i, 424, n. 25.
 Christus non fuit unctus in morte sua, sed in conceptione sua, in qua fuit unctus divinitate. i, 426, n. 27.
 Annus quo mortuus est Christus non fuit annus sabbaticus terræ. i, 427, n. 30.
 Christus natus est olympiade 194, anno ejus secundo. i, 429, n. 31.
 Christus passus est in quarto anno sabbatici, id est, in dimidio hebdomadis currentis et ordinariæ pro populo. i, 429, n. 31.
 In Christo duplex fuit theologia, una acquisita sicut nostra, altera quæ pertinet ad donum sapientiæ. i, 495, n. 9.
 Christus nobis est datus: primo, in exemplum; secundo, in auctorem gratiæ; tertio, in consummatorem gloriæ. i, 526, n. 15.

Humanitas Christi caret propria existentia, et consequenter non dicit ordinem ad illam. i, 559, n. 20.
 In Christo nihil personalitatis creatæ remanet, quia totus ille modus terminandi et subsistendi in se, destruitur, et succedit alia terminatio subsistendi in alio. i, 562, n. 28.
 Suppositum et natura se habent ut includens et inclusum, quod potest sumi dupliciter. i, 562, n. 29.
 Personalitas propria posita assumptione ad alteram personam, corrumpitur eo modo, quo moralis entitas corrumpi potest. i, 562, n. 29.
 In Christo invenitur natura secundum omnia prædicata quidditativa, et secundum singularitatem, non tamen secundum subsistentiam. i, 564, n. 34.
 Christus ut homo prædestinatus est ad opera sibi præcepta, et tamen libere obedivit, et passus est. iii, 400, n. 1.
 In Christo est justitia commutativa. iii, 536, n. 20.
 Christi satisfactio ex qua justitia processerit. iii, 536, n. 20.
 Christi oratio, et deficientia Petri quomodo conciliantur. iii, 657, n. 7.
 Christus quorum fratrum dicitur primogenitus. iii, 667, n. 5.
 Christus quomodo meruerit gratiam antiquis patribus. iii, 738, n. 29.
 Ejus incarnatio, et merita sunt causa nostræ prædestinationis, ut tenet se ex parte nostra. iii, 742, n. 1.
 Christi merita an fuerint causa electionis comparative sumptæ, et in individuo. iii, 744, n. 5.
 Christus est minor Angeli via naturæ, non autem via gratiæ et gloriæ. iv, 566, n. 8, vide Ebion, Incarnatio et Filius Dei.
 Christus est vere Deus, quidquid dicas Corinthus, vide æqualitas, æternitas et consubstantialitas.
 Christus Dominus ab initio, seu in primo instanti suæ conceptionis meruit. iv, 896, n. 3.
 Et fuit beatus et comprehensor. iv, 899, n. 7.
 De Christo male sensit Servetus, vide Computenses et subjectio.
 In Christo Verbum divinum posuit loco intellectus Apollinaris. v, 179, n. 25.
 Animæ Christi nequit intelligere Dei communicari, cujus oppositum docuit Joannes de Ripa. v, 175, n. 15, vide Joannes de Ripa.
 Christus est capax legis, et præcepti, quia est capax subjectionis in quantum homo. v, 266, n. 54.
 Christus post resurrectionem suam vere comedit. v, 340, n. 21.

- Christus rogabat Patrem, ut transiret ab eo calix, non resistendo divinæ voluntati, sed manifestando affectum erga mortem, ut ex causis particularibus dependentem. v, 551, n. 23.
- Christi amor idemmet erat necessarius tangens Deum ut est in se, et erat liber tangens Deum respective ad creaturas, et quomodo. v, 319, n. 42.
- Et talis actus quomodo sit liber supposito quod regulatur visione beata. v, 319, n. 42.
- Christus in primo instanti dilexit Deum ut finem habuitque libertatem contradictionis, et meritum. v, 307, n. 8.
- In Christo unam tantum voluntatem, et operationem ponebant Monothelitæ, et Macarius v, 179, n. 25.
- Christus meruit per actum charitatis quatenus viator, sicut per actus aliarum virtutum. v, 319, n. 40.
- Christi opera, si nec a gratia habituali, nec in ordine ad finem supernaturalem procederent, ex se non essent meritoria vitæ æternæ, nec pernaturalia, bene tamen ex parte personæ: nec sanctitatem formalem seu specificam haberent, sed personalem. v, 133, n. 54.
- Christi opera quam libertatem habebant. v, 322, n. 51.
- Christi impeccabilitas quomodo stet cum libertate contradictionis. v, 512, n. 3.
- Christus est impeccabilis ab intrinseco. v, 322, n. 51.
- Christus transfiguratus habuit claritatem solum circa superficiem corporis. v, 350, n. 52.
- Penetratio corporis Christi cum utero virginis fuit indicium dotis subtilitatis, quam habebat. v, 344, n. 33.
- Christus januis clausis ingrediens subtilitatis dotem ostendit. v, 344, n. 33; 345, n. 38.
- Christus habuit agoniam ortam ex plenitudine considerationis, qua vidit oclusam omnem viam evadendi mortem. vi, 226, n. 2; 227, n. 3, vide agoniam.
- Christi species licet sint plures angelicis, magis claræ sunt, et distinctæ. vi, 265, n. 32.
- Christus habet virtutes morales. vi, 428, n. 41; 503, n. 6.
- Christus non habet virtutem pœnitentiæ, cum omnino sit impossibile peccatum in ipso. vi, 508, n. 64; 539, n. 25, vide pœnitentia, virtus et virtus moralis.
- Christus habuit septem dona Spiritus sancti numerata. vi, 268, n. 70.
- Christus habet scientiam infusam, qua cognoscuntur res per revelationem divinam extra Verbum. Et aliquando usus est scientia infusa discursive. vi, 645, n. 35.
- Christus non habuit fidem. Et quando Isai. xi dicitur de eo, quod: *Fides erit cinctorium renum ejus*, non accipitur ibi fides pro virtute theologica, sed pro fidelitate. vi, 702, n. 10.
- Christus meruit tamquam consummator, et perfectior naturæ specialem gratiam nobis, ut bene intelligeremus. vi, 728, n. 14.
- Christus mortuus est pro victoria cujuscumque tentationis, ut conducit ad salutem, et redemptionem. vi, 746, n. 29.
- Christus per actus charitatis merebatur, et quomodo. vi, 907, n. 9.
- Christus potuit aliis tantam gratiæ plenitudinem communicare, ut eorum meritum operaretur ad sacramentorum effectus; de facto tamen hanc potestatem non contulit. vi, 928, n. 4.
- Christo nulla fit gratia, quod remittatur peccatum hominis incorporati cum illo; homini autem fit magna gratia, quod incorporaretur Christo. vi, 865, n. 8.
- Christus potuit per actus suos mereri sibi gratiam habitualem, et gloriam, sed tamen de facto non ita contigit. vi, 865, n. 8.
- Non est mentitus quando, euntibus discipulis in Emmaus, finxit se longius ire. vii, 69, n. 21.
- Neque etiam quando dixit: Vos ascendite ad diem festum, ego non ascendam. vii, 70, n. 22.
- In Christo neque mendacium, neque error potuit esse, et non est idem de morte. vii, 74, n. 48.
- Christus tradidit Ecclesiæ potestatem designativam, seu electivam pontificis Ecclesiæ quidem proxime et formaliter, et ordinario modo, regulative autem, seu architectonice, et principaliter ipsi papæ. vii, 214, n. 3; 219, n. 12. Vide papa.
- Christus immediate confert potestatem papalem pontifici electo, Ecclesia autem solum designat personam. vii, 218, n. 10.
- Christus solum est mediator verus, et principalis. vii, 784, n. 24.
- Christus nunquam votum emisit, et quare. vii, 870, n. 3.
- Christus Ecclesiæ fundamentum, et caput in Apostolo Petro constituit. vii, 179, n. 9.
- Ut passibilis fuit finis in primo signo efficaciter intentus. viii, 102, n. 25.
- Fuit decretus ut redemptor supposita permissione peccati. viii, 266, n. 17.
- Fuit prædestinatio post prævisionem lapsus dæmonis, et post prædestinationem Angelorum. viii, 112, n. 4; 273, n. 7.
- Dicere quod in Christo est aliud et aliud neutraliter est error illorum, qui ponebant in

- Christo duo supposita, et unam personam. viii, 53, n. 7.
- Est finis omnis creaturæ, etiam quantum ad essentielle in ordine ad reparationem. viii, 114, n. 13.
- Ista prædicatio: Christus est sua divinitas, et humanitas est vera tantum indentice, non vero formaliter. viii, 542, n. 51.
- Est unus, non plures, vel duo masculine: est unum, et non plura neutraliter. viii, 532, n. 1, 2.
- Tantum habuit unum esse. viii, 543, n. 4.
- Respectu quorum sit caput explicatur. viii, 247.
- Diverso modo Christus est caput quantum ad gratiam, atque Adam quantum ad peccatum. viii, 249.
- Fuit caput Angelorum non quantum ad gloriam essentialem. viii, 115, n. 20.
- Error est contra fidem negare Christum esse caput Angelorum. viii, 272, n. 3.
- Est caput omnium personarum non quantum ad statum aliquem. viii, 268, n. 26.
- Dicitur primus prædestinatus etiam respectu ad gloriam auctoritative, quia habuit supremam gloriam supra omnes Angelos. viii, 115, n. 20.
- Ex unione ad Verbum non habet majorem potentiam obedientialem, quam alia. viii, 89, n. 29.
- Christi humanitas per gratiam unionis non solum radicaliter, sed formaliter, et immediate fuit sanctificata. viii, 193, n. 11.
- Hæc sanctificatio non fit immediate per naturam divinam, quatenus distinguitur a persona. viii, 193, n. 11.
- Cum gratia habituali constitutus est Christus, caput proxime, et formaliter. viii, 260, n. 47.
- Dupliciter concurrit ad causandum in homine effectum interiorum, et in quantum Deus auctoritative, et in quantum homo meritorie, et physice instrumentaliter. viii, 254, n. 19.
- Ad quadruplicem effectum exacta fuit gratia habitualis in Christo. viii, 204, n. 1.
- Non fuit simpliciter necessaria ad valorem meriti Christi. viii, 204, n. 2.
- Fuit simpliciter necessaria ad sanctificandam animam illius sanctitate accidentali. viii, 205, n. 6.
- Similiter fuit simpliciter necessaria ad elicenda opera supernaturalia modo connaturali. viii, 205, n. 7.
- Non est infinita in esse entis, est tamen infinita moraliter. viii, 226, n. 1.
- Non potuit crescere in ratione principii in ordine ad effectus supernaturales. viii, 236, n. 1.
- De potentia absoluta potuit augeri secundum augmentum intensivum. viii, 227, n. 7, 8, 9.
- Nec potuit de potentia absoluta dari gratia alterius speciei a gratia Christi Domini viii, 227, n. 7, 8, 9.
- Non potest crescere secundum unionem ad Verbum. viii, 230, n. 21, 22.
- Fuit infinita syncategorematicè. viii, 232, n. 21.
- De facto gratia Christi fuit sublimior omni gratia producibili, secundum dispositionem præsentis status. viii, 233, n. 33.
- Non potuit crescere per meritum Christi attemptata divina dispositione. viii, 235, n. 43.
- Modus infinitatis illius non est aliquis modus physicus. viii, 239, n. 13.
- Non est aliqua denominatio extrinseca. viii, 239, n. 16.
- Ista moralitas gratiæ Christi entitative sumpta est finita; et terminative infinita. viii, 240, n. 21.
- Non fuit data gratia habitualis Christo per resultantiam et dimanationem. viii, 242, n. 9.
- Respicit humanitatem elevatam ut proprium, et connaturale subjectum. viii, 242, n. 9.
- Est ejusdem speciei secundum quod est gratia capitis, et secundum quod est gratia particularis. viii, 250, n. 1.
- Sortitur rationem gratiæ capitis ratione aliqujus intrinsecæ, et novæ perfectionis super entitatem gratiæ habitualis. viii, 253, n. 15.
- Ex unione ad Verbum participat dignitatem infiniti valoris. viii, 254, n. 19.
- Non concurrit physice et principaliter ad causandam nostram gratiam. viii, 260, n. 41.
- Ex se non est meritoria de condigno pro aliis. viii, 262, n. 55.
- Considerata secundum suam naturam in Christo est multo perfectior nostra gratia; non autem considerata secundum quod est instrumentum ad nostram gratiam causandam. viii, 458, n. 31.
- Spes quæ est virtus theologica non datur in Christo, nec quoad habitum, nec quoad actum. viii, 214, n. 1.
- Actus spei communiter dictæ, fuit in Christo. viii, 215, n. 4.
- Principium immediate elicitivum spei in Christo, circa gloriam corporis in opinione probabilis fuit magnanimitas infusa. viii, 718, n. 18.
- Secundum alteram opinionem principium fuit charitas. viii, 218, n. 18.
- Duplex amor fuit in Christo, alter regulatus scientia beata, et alter scientia infusa. viii, 569, n. 13.
- Actus charitatis regulatus scientia beata distinguitur specie materiali incompleta ab actu regulato scientia indita. viii, 319, n. 31.
- Et si fuerint per accidens infusæ Christo,

- non tamen potuerunt exercere suos actus a primo instanti suæ conceptionis. viii, 206, n. 1.
- Probabilius est habuisse virtutes morales infusas per accidens. viii, 207, n. 7.
- Non solum iustitia, sed etiam virtutes morales, quæ versantur circa passiones fuere perfectissime in Christo. viii, 210, u. 1.
- Non fuere necessariae virtutes istæ ad cohibendas pravæ concupiscentias. viii, 212, n. 6, 7.
- Non fuit in Christo. viii, 213, n. 11, 15.
- Dimanavit in Christo ex gratia habituali prout conjuncta Verbo. viii, 78, n. 54.
- Si humanitas dimitteretur a Verbo non remaneret in ipsa iustitia commutativa erga Deum. viii, 78, n. 54.
- Duplicem habet dignitatem infinitam, scilicet denominative primam ex determinatione Verbi, secundam objective reddendo valorem infinitum. viii, 78, n. 54.
- Fuit propria in Christo. viii, 68, n. 12.
- Fuit in Christo. viii, 68, n. 12.
- Ex sua specie nunquam reddebat ad æqualitatem cultum Deo, quia religio fundatur in jure creationis respectu humanitatis. viii, 83, n. 7.
- Fuit infusa Christo Domino a primo instanti suæ conceptionis. viii, 207, n. 7, 208, n. 14.
- Fuit in Christo. viii, 221, n. 5.
- Per suam virtutem naturalem non habuit potentiam ad immutandum proprium corpus extra communem usum naturæ. viii, 463, n. 2.
- Ut homo est causa principalis moralis gratiæ. viii, 454, n. 14.
- Omnipotentia non est communicata humanitati Christi. viii, 419, n. 1.
- Et si subjective sit finita, terminative, et personaliter fuit infinita. viii, 58, n. 23.
- Actio pure naturalis Christi non fuit capax valoris infiniti, sicut nec meriti. viii, 58, n. 23.
- Prout egrediuntur a supposito divino non sunt sub dominio creditoris offensi, nempe Dei. viii, 73, n. 28; 75, n. 36.
- Cum fuerint infiniti valoris tales actiones erant capaces satisfaciendi pluribus titulis inadæquatis diversarum virtutum. viii, 77, n. 46.
- Omnis actio procedens a voluntate Christi deliberata est humana. viii, 560, n. 2.
- Et actio procedens ab appetitu sensitivo. viii, 560, n. 2.
- Nutritio et augmentatio poterant in ipso vocari actiones humanæ. viii, 560, n. 2.
- Actio Christi speciali modo dependentiæ nempe suppositionis offerebatur ab ipso, quod in genere non dependebat ab aliis personis. viii, 75, n. 38.
- Principium quod illarum operationum est suppositum. viii, 51, n. 1.
- Efficienter physice procedunt a supposito mediante virtute ipsius naturæ, cujus est suppositum. viii, 53, n. 7.
- Suppositum tantum concurret ut terminus naturæ. viii, 53, n. 7.
- Fuit infinitus moraliter, non autem physice. viii, 56, n. 14.
- Ad valorificata opera multis modis potest concurrere suppositum divinum. viii, 67, n. 7.
- Omnis actus virtutis in Christo in quantum præcise procedebant a supposito illius erant dignitatis infinitæ. viii, 63, n. 41.
- Iste valor non convenit instrumentaliter operationi Christi. viii, 65, n. 49.
- Nullum debitum potest exhaurire totam infinitatem valoris operum Christi. viii, 78, n. 53.
- Iste valor est omnino æqualis in omni opere Christi. viii, 78, n. 53.
- Ad satisfactionem Christi explendam intervenit pactum applicans illam ex parte Dei. viii, 79, n. 59.
- Deus ut iudex tenetur judicare satisfactionem Christi ut omnino perfectam. viii, 80, n. 62.
- Posset Deus posita satisfactione Christi negare homini donum gratiæ. viii, 81, n. 65.
- Etiam per opera cadentia sub præcepto satisfecit de rigore justitiæ. viii, 76, n. 43.
- Christus in quantum homo satisfecit statim pro supposito ratione naturæ humanæ. viii, 71, n. 22.
- In tali casu maneret extincta injuria, non autem macula peccati. viii, 71, n. 22.
- Satisfactio redemptiva generis humani fuit actus elicitive procedens a iustitia commutativa in Christo. viii, 82, n. 1.
- Ex parte Dei non correspondet illi iustitia formalis, sed eminentialis. viii, 82, n. 1.
- Etsi satisfactio Christi fuerit infinita, nostra tamen est necessaria tamquam applicans, tamquam imitans, tamquam causa secunda satisfactoria. viii, 593, n. 28.
- Quia satisfactio Christi fuit exemplaris, debuit esse superabundans. viii, 59, n. 28.
- Christus Dominus satisfecit ex toto rigore justitiæ. viii, 66, n. 3.
- Satisfecit pro natura humana tamquam caput illius. viii, 81, n. 65.
- Christus meruit per amorem regulatum scientia infusa. viii, 316, n. 19.
- Potuit mereri præmium infinitum morale. viii, 59, n. 30.
- Nihil meruit, nisi ut redemptor. viii, 254, n. 1.
- De fide est Christum meruisse. viii, 560, n. 1.

- Meruit non ex privilegio, et miraculo. viii, 560, n. 3.
- Meritum Christi non fuit fundatum in aliqua extrinseca acceptatione Dei. viii, 560, n. 4.
- Nec fuit necessarium pactum, licet de facio intervenerit. viii, 561, n. 5.
- Suppositum concurrebat ad perfectionem valoris meritorii, et humanitas ad inferioritatem. viii, 561, n. 5.
- Fuit ejusmodi meritum infinitum, et quia de rigore justitiæ, et quia meruit resurrectionem. viii, 66, n. 2.
- Infinitas moralis meriti est intrinseca ipsi. viii, 56, n. 14.
- Virtus merendi pro aliis radicaliter fuit a gratia unionis, proxime a gratia habituali. viii, 261, n. 50.
- Meruit per actum charitatis. viii, 564, n. 10.
- Fuit liber adimplendo præceptum. viii, 580, n. 32.
- Meruit resurrectionem suam tamquam præmium infinitum, et simul alia bona inferiora. viii, 581, n. 2.
- Meruit in primo instanti suæ conceptionis. viii, 581, n. 1.
- Non meruit per actum regulatum scientia beata in illo primo instanti, sed per amorem regulatum per scientiam infusam. viii, 585, n. 16.
- In illo primo instanti quantum ad sufficientiam meruit totum præmium. viii, 585, n. 16.
- In illo primo instanti quantum ad applicationem non meruit. viii, 585, n. 16.
- De facto non meruit, neque gratiam, nec gloriam animæ. viii, 590, n. 4.
- Nec etiam de potentia absoluta potuit illam mereri supposito modo, quo de facto habuit gratiam, et gloriam. viii, 591, n. 8.
- Absolute tamen de potentia absoluta Dei utramque mereri potuit. viii, 591, n. 8.
- Per operationes naturales morales potuit mereri præmium supernaturale. viii, 593, n. 18.
- Non meruit gratiam per dispositionem, qua se disposuit ad suam sanctificationem. viii, 593, n. 27.
- Meruit gloriam sui corporis, et exaltationem sui nominis. viii, 598, n. 3.
- Omnnes dispositiones, et motus præcedentes, et concomitantes gratiam meruit nobis Christus. viii, 600, n. 1.
- Raro meruit Christus vitam corporalem alicui. viii, 600, n. 1.
- De fide Christum habuisse cognitionem creatam. viii, 291.
- Scientia per se infusa ponenda est in Christo. viii, 334.
- Per scientiam inditam cognovit Christus illa, quæ per revelationem hominibus innotescunt. viii, 334, n. 6.
- Cognovit evidenter quoad an est per hanc scientiam mysterium sanctissimæ Trinitatis. viii, 374, n. 6.
- Cognita quidditative visione beata, cognoscitur a Christo per scientiam inditam mysterium Trinitatis evidenter. viii, 375, n. 10.
- Per hanc scientiam cognovit Christus futura. viii, 379, n. 1.
- Non cognovit intuitive futura per scientiam inditam. viii, 384, n. 20.
- Cognovit res naturales. viii, 389, n. 1.
- Cognovit omnia individua per scientiam inditam. viii, 394, n. 1.
- Potuit per hanc scientiam Christus ad libitum discurrere. viii, 394, n. 1.
- Non indiguit conversione ad phantasmata utendo hac scientia. viii, 395, n. 2.
- Potuit tamen ad aliqua se convertere. viii, 395, n. 2.
- Scientiæ inditæ habitus distinctus est ab speciebus. viii, 407, n. 1.
- Sunt plures habitus specie distincti in quibus dividuntur scientia indita. viii, 412, n. 19.
- In Angelis non dantur plures habitus scientiæ. viii, 415, n. 31.
- Fuit dispositio scientia indita ad scientiam beatam per modum effectus illius. viii, 595, n. 29.
- Scientia increata reperta in Christo non confundit scientiam creatam. viii, 291, 292.
- Ratione hujus scientiæ infusæ dicitur Christus propheta ex connotatione ad statum viatoris. viii, 386, n. 30.
- Hæc scientia infusa fuit in Christo per modum habitus. viii, 317, n. 23.
- Videtur esse de fide Christum habuisse scientiam beatam. viii, 294.
- Per se ponenda est in Christo. viii, 326, n. 22.
- Per hanc scientiam non cognovit Christus quidditative substantias separatas. viii, 328, n. 31.
- Nec perfectius intelligebat quam Adam. viii, 329, n. 35.
- Non pertinet ad perfectionem hujus scientiæ, quod inspiciat species immediate representantes res. viii, 330, n. 42.
- Ad hanc scientiam perfecte habendam potuit Christus uti ministerio Angelorum. viii, 331, n. 46.
- Christus assumpsit defectus corporales. viii, 477, n. 1.
- Ante resurrectionem non assumpsit virtutem glorificandi corpus. viii, 466, n. 18.

Defectus corporales assumpsit voluntarie. viii, 475, n. 1.
 Non ex debito peccati originalis. viii, 476, n. 1.
 Ita erat temperatus Christus Dominus, ut non potuerit usque ad tempus triginta trium annorum aliquem morbum pati. viii, 477, n. 1.
 Absolute potuit subijci alicui morbo. viii, 478, n. 10.
 Etiam de potentia Dei absoluta peccare non potuit Christus. viii, 480, n. 1.
 Fuit impeccabilis præcise ratione unionis hypostaticæ. viii, 483, n. 13.
 Potuit mori, non tamen peccare. viii, 487, n. 29.
 Non potuit pati interiores tentationes carnis. viii, 495, n. 16.
 Nullus fuit in eo motus sensualitatis præveniens rationem. viii, 552, n. 1.
 Fomes non fuit in Christo. viii, 493, n. 1.
 Neque in actu primo, nec ligatus fuit in eo, sed simpliciter extinctus. viii, 494, n. 6.
 Nec potuit esse in Christo etiam de potentia Dei absoluta. viii, 494, n. 6.
 Fuit extinctus ratione virtutum conjunctarum cum gratia unionis. viii, 496, n. 25.
 Christus habuit duas voluntates. viii, 545, n. 4.
 Fuit in eo voluntas sensualitatis. viii, 552, n. 1.
 Voluntas humana sumpta pro potentia solum fuit una. viii, 553, n. 1.
 Fuit in eo liberum arbitrium. viii, 553, n. 2.
 Non fuit in eo contrarietas voluntatum. viii, 557, n. 4.
 Dupliciter potest dici efficax. viii, 466, n. 2, 3.
 Voluntas efficax Christi in modo efficaci distinguitur a modo efficaci voluntatis Dei. viii, 466, n. 3.
 Voluntas efficax Christi respectu faciendorum a se semper fuit efficax. viii, 466, n. 3.
 Voluntas Christi tendens ad objectum cum omnibus circumstantiis semper fuit impleta. viii, 467, n. 5.
 Voluntas efficax secundum quid non semper fuit impleta. viii, 467, n. 5.
 Hæreticum est asserere Christum etiam ratione humanitatis esse filium adoptivum. viii, 611, n. 9.
 Ratione, qua usus est Angelicus doctor, utitur Concilium Francofordiense ad probandum Christum non fuisse filium adoptivum. viii, 609, n. 3; 616, n. 17.
 Christus dicitur servus absolute. viii, 659, n. 4.

Hæc servitus competit ipsi non ratione personæ, sed naturæ. viii, 629, n. 3.
 Christus est Filius naturalis Patris æterni, etiam prout in natura humana. viii, 636, n. 35.
 Non Filius naturalis totius Trinitatis. viii, 635, n. 28.
 Hoc unitum: Deus factus est homo, ab æterno est prædestinatum. viii, 644, n. 11.
 Personæ Christi convenit prædestinari ratione humanæ naturæ. viii, 70, n. 17.
 Hæc propositio: Christus est prædestinatus, absolute est vera. viii, 644, n. 13.
 Filius Dei non potest dici prædestinatus, nisi cum addito. viii, 644, n. 13.
 Christus dicitur primus prædestinatus respectu Angelorum, et hominum diversimode. viii, 275, n. 15.
 Gratia prædestinationis non fit Verbo, sed humanæ naturæ. viii, 651, n. 38.
 Prædestinatio nostra, et Christi tantum conveniunt analogice. viii, 659, n. 15.
 Filius Dei ut subsistens in natura humana prædestinatus est ut sit Filius Dei. viii, 660, 47.
 Prædestinatio Christi est proprie prædestinatio. viii, 661, n. 25.
 Ista propositio est verissima: Christus prædestinatus est in Filium Dei; non autem hæc: Christus est factus Filius Dei. viii, 663, n. 37.
 Prædestinatio Christi est unus actus formaliter, et virtualiter multiplex. viii, 666, n. 48.
 Hæc propositio est vera: Christus in quantum homo est Filius Dei, non sumpto ly in quantum reduplicative. viii, 667, n. 54.
 Antecessio, quam importat iste terminus prædestinatus, non refertur ad personam Christi secundum seipsam, sed ratione humanæ naturæ. viii, 670, n. 65.
 Prædestinatio appellat supra dictum intellectus. viii, 670, n. 66.
 Filius prout incarnatus est subjectum prædestinationis, et terminus illius est filiatio naturalis. viii, 687, n. 67.
 Explicatur prima conditio prædestinationis Christi, nempe quod sit gratiosa. viii, 689, n. 63.
 Explicatur secunda, scilicet præcedentia. viii, 694, n. 84.
 Christus fuit sanctificatus. viii, 492, n. 8.
 Christus fuit sacerdos offerens pro nobis sacrificium. viii, 457, n. 26.
 Modo concurrunt instrumentaliter physice ad causandam nostram justificationem. viii, 432, n. 38.
 In morte Christi consummatum est omne meritum. viii, 265, n. 16.

Purgat quæ in cælis a nescientia, et quæ in terris a peccato. viii, 284, n. 59.
 Christi passio futura, causa finalis gratiæ patrum, non efficiens; ipsa existens, etiam efficiens et causa physica, non solum moralis. Ejus resurrectio causa efficiens nostræ resurrectionis. ix, 138.

CHRYSOSTOMUS.

D. Chrysostomus fuit magister Cassiani. ii, 653, n. 22.
 Nonnulli imponunt D. Chrysostomo quod censerit cum Massiliensibus initium justificationis, et gratiæ esse ex nobis. ii, 653, n. 22.

CIBUS.

Animalia carnivora in arca Noe, non comedebant alia animalia, sed de omnibus escis quæ mandi poterant, et quas Noe in arcam introduxerat sustentata sunt. ii, 757, n. 10.
 Ante diluvium homines non vescebantur cibus ex carnibus. ii, 757, n. 10.

CICURATIO.

Cicuratio tauri in Hispaniæ oppido de las Brozas fieri solita. vii, 953, n. 1.
 Cicurationis tauri apud Hispanos Civitenses mos et solemnitas originem traxisse videtur ab Ægyptiis. vii, 343, n. 14.
 Cicuratio tauri in D. Marci evangelistæ solemnitas celebrari solita incantationis effectus est, et superstitiosa religio. vii, 968, n. 19.
 Cicuratio tauri in honorem D. Marci damnata a Clemente VIII. vii, 969, n. 20.
 Cicurationis tauri stylus et solemnitas longe a miraculi majestate recedit. vii, 969, n. 21.
 Cicuratio tauri non ducit ad Ecclesiæ utilitatem, aut venerationem. vii, 970, n. 22.
 Cicurationis stylus, et cæremoniæ inanitatem miraculi ostendunt, et vergunt in maximam religionis christianæ irrisionem, criminosa Ecclesiæ indecentiam. vii, 970, n. 22.

CIRCUMCISIO.

Circumcisio et legis naturæ remedium, gratiam parvulis conferebant ex opere operato passive, adultis solum ex opere operantis, per fidem Jesu Christi, nec aliter reliqua vetera sacramenta. ix, 309.
 Quid hæc differant. Opus operatum active sine efficientia physica. ix, 315.
 Circumcisionem characterem impressisse Scoti opinio. ix, 381.

CIRCUMINSESSIO.

Circuminsessio est reciproca et mutua existentia unius Personæ divinæ in alia. iv, 430, n. 14.

CIRCUMSTANTIA.

Circumstantia etiam potest esse finis, videtur actus, finis interior, etc. etc.
 Finis ultimus respectu cujusque actionis est circumstantia. v, 111, n. 7.
 Circumstantiæ quare numerentur potius in actibus voluntatis, quam aliarum potentialiarum. v, 446, n. 6.
 Circumstantiæ proprie ad exercitium actus pertinent. v, 446, n. 7.
 Circumstantiæ agentium necessariorum solum materialiter circumstant, non formaliter. v, 446, n. 8.
 Circumstantiæ istæ, de quibus agitur a theologis non accidunt actui prout in esse physico, sed morali. v, 447, n. 11.
 Circumstantia quomodo, et quando transeat in conditionem objecti. v, 449, n. 13; 868, n. 15; 844, n. 24.
 Et quomodo in ratione differentie essentialis. v, 449; 868, n. 15; 844, n. 24.
 Circumstantia manens talis aliquando superaddit novam speciem moralem accidentalem, aliquando solum modum aggravationis, quæ omnia exemplis declarantur. v, 449, n. 13; 844, n. 24.
 Quomodo id quod est circumstantia respectu electionis, sit objectum respectu intentionis. v, 450, n. 16.
 Circumstantiæ sunt septem, et explicantur. v, 454, n. 20.